

Copyright@ Costin Neață, prima ediție
Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2020
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING
Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București
email: contact@edituraup.ro
www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAȚĂ, COSTIN
Cartea de vrăji / Costin Neață. - București : Editura Up, 2020

ISBN 978-606-94796-5-0

821.135.1

Redactor: OANA ARION
Bun de tipar: Iunie 2020
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

COSTIN NEAȚĂ

CARTEA DE VRĂJI

Seria *Despre magie și alte secrete*

1. Mutarea

— **Au!** strigă Mihai după ce o cutie plină de cărți îi căzu peste picior.

— Ai fi putut să mă lași pe mine să le car, interveni tatăl său.

— Mulțumesc, dar mă descurc.

Tonul său era unul rece și indiferent. Nu voia să se afle în acel loc, însă decizia nu-i aparținea, iar acest lucru îl măcina cel mai tare. Niciodată nu i se ceruse părerea cu privire la deciziile importante din cadrul familiei și nici acum nu fusese cazul.

— În ritmul asta, ne va lua o veșnicie să despachetăm, spuse și mama băiatului. Mihai, mai bine lasă-l pe taică-tău să ia cutia. Vino și ajută-mă cu vesela. Iar mobila o vom căra la sfârșit.

Mihai se supuse și îi dădu domnului Oprea cutia, apoi i se alătură mamei la căratul farfurii. Indiferent de cât de grea erau, ura ca altcineva să intre în contact cu cărțile sale, chiar dacă era vorba de proprii săi părinți. Dar mama sa avu dreptate, încă mai erau foarte multe de despachetat și nu era timp de pierdut.

În urmă cu două luni, părinții lui Mihai – domnul și doamna Oprea – luaseră decizia de a se muta într-un alt oraș, pentru a scăpa de atmosfera sufocantă a capitalei. După mult timp de gândire și nenumărate discuții, căzuseră de comun acord să se mute în Brașov, un argument important în luarea acestei decizii fiind de aerul curat de munte. Tânărului de doar șaisprezece ani nu îi prea convenise ideea de a se muta atât de departe de București și de prietenii pe care îi avea acolo, dar nu își putuse convinge părinții să renunțe, lucru care nu doar că îl enervase, dar îl și puse pe gânduri.

Într-un fel, i se părea groaznic să renunțe la viața pe care și-o clădise în cei șaisprezece ani de viață. Deja începeau să-i lipsească aglomerația capitalei, parcurile prin care se juca în copilărie, mall-urile și cam tot ce ținea de atmosfera urbană a Bucureștiului. Cel mai dor avea să-i fie de Clara și Andrei, cei mai buni prieteni ai săi încă din primul an de școală. Era supărat pe părinții săi din cauza deciziei luate, dar îi era destul de greu să-i învinuiască, având în vedere că aceștia făcuseră întotdeauna totul astfel încât să-i fie bine singurului lor copil.

După ce terminară de așezat mobila și de despachetat bagajele, Mihai urcă la etaj pentru a-și pregăti viitorul dormitor. Casa era destul de spațioasă și părea recent renovată. În exterior, arăta exact asemenea unei clădiri construite în stil gotic în urmă cu câteva sute de ani, dar în interior, tehnologia și decorul modern își spuneau cuvântul. Uneori, Mihai se întreba de unde avuseseră părinții săi atât de mulți bani pentru o astfel de locuință.

Când intră în cameră, băiatul observă că patul, noptiera, șifonierul, biroul și biblioteca erau deja așezate, inclusiv oglinda masivă în care își văzu reflexia, față ovală, pielea palidă, ochii verzi și părul drept, de nuanță nisipului ud. Nu-și putea da seama ale cui trăsături le moștenise, având în vedere că părinții săi aveau părul negru, respectiv castaniu, și ochii căprui. Poate că semăna cu vreun străbunic sau vreo altă rudă mai îndepărtată. Nu era ca și cum și-ar fi cunoscut arborele genealogic. Nici măcar pe bunici nu apucase să-i cunoască.

Singurul lăcru neatins din cameră era cutia cu cărți care mai devreme era să-i rupă piciorul. N-ar fi putut renunța niciodată la ele și le păzea ca pe ochii din cap. Le luă pe fiecare la rând și le așeză pe rafturi. Toate erau fantasy, căci era pasionat de tot ce ținea de vrăji și de supranatural. În ciuda faptului că Mihai era genul de om extrovertit, avea momente în care realitatea i se părea monotonă și gri, iar singura cale

de evadare era reprezentată de multitudinea de lumi magice în care pătrundea cu ajutorul cărților sale preferate.

Chiar și după drumul lung de trei ore până la Brașov și despachetatul bagajelor, Mihai se simțea energetic. I-ar fi plăcut să se plimbe prin împrejurimi, dar își dădu seama că este prea târziu, iar mâine avea să fie prima lui zi la noua școală.

Ignoră impulsul de energie care încă îi străbatea corpul și, cu mari greutăți, reuși să adoarmă.

2. Cartea

În dimineața următoare, Mihai se trezi plin de energie. Nici nu mai avu nevoie de alarma pe care o ura atât de mult atunci când îi întrerupea somnul. Coborî scările și se duse în bucătărie pentru a lua micul dejun alături de părinții săi:

- Neață!
  - Ce matinal ești astăzi, îi spuse mama lui în timp ce îi întindea farfurie.
  - Ai dormit bine? interveni și domnul Oprea.
  - Excelent.
  - Mă bucur să aud asta. Doar e o zi importantă.
  - E doar prima zi de școală. Mă voi descurca.
- Restul micului dejun decurse cu foarte multă vorbărie. După ce termină, Mihai începu să se

rezultatul unei căutări de cărți și de jocuri de cărți pentru copii și adolescenți. În cadrul acestui proiect, am realizat o carte de poveste intitulată "La naiba!", care este disponibilă online și poate fi cumpărată la Libris .RO.

pregătească pentru școală, apoi plecă, nu înainte să-și ia rămas bun de la părinți.

Școala nu era departe, motiv pentru care drumul nu fu o sarcină dificilă. Când intră în școală, băiatul observă că holurile erau pustii. Se uită la ceas, apoi, cu un gest exasperat, își duse palma la frunte:

— La naiba!

Mihai întârziase cincisprezece minute, iar acum toată lumea era la ore. În plus, își uitase orarul acasă, aşa că nu știa în ce sală trebuia să intre.

— Fie ce-o fi...

Mihai își încercă norocul și deschise încet prima ușă care îi ieși în cale.

— O bibliotecă.

Se pregăti să închidă ușa și să plece, dar se gândi că persoana responsabilă de bibliotecă l-ar putea ajuta să găsească mai repede sala de clasă. Se duse la pupitru, dar nu era nimeni. De fapt, părea că nimeni nu trecuse pe acolo de ani buni. În loc să plece și să caute ajutor în altă sală, Mihai începu să se plimbe printre rafturi, admirând varietatea de cărți din jurul său. Unele titluri i se păreau cunoscute, dar de altele nu mai auzise niciodată. Cert este că era plină de cărți foarte vechi.

La un moment dat, băiatul zări o cărțulie ciudată pe unul dintre cele mai înalte rafturi. Fiind destul de înalt, ajunse la ea cu ușurință și o trase, aproape dărâmând tot raftul. Când o atinse, simții un mic soc

electric, însoțit de o tresărire a mâinii și un sentiment ciudat că nu se află singur. Începu să o analizeze. Era o carte nu foarte mare, dar groasă, cu coperți simple, din piele neagră, fără vreun titlu sau autor. Dar era ceva ciudat la ea: putea simți o chemare stranie din spatele coperților negre, asemenea unor șoapte în miez de noapte. Vru să deschidă cartea, dar observă că avea încuietoare.

— La naiba! exclamă el pesimist, simțind cum chemarea dispare.

— Cine e acolo? se auzi o voce feminină la câțiva metri distanță.

La auzul acestor cuvinte, Mihai își băgă rapid cartea în buzunarul interior al sacoului, care, din fericire, era destul de spațios.

— Cine ești și ce cauți aici? îl întrebă ea, care ajunsese în spatele lui fără să-și dea seama.

Mihai se întoarse la ea și îi răspunse:

— Mă numesc Mihai...

— Nu-mi pasă. Spune-mi doar ce cauți aici?

— Sunt nou aici și m-am rătăcit căutând sala de clasă.

— În ce clasă ești?

— A X-a C.

— Vino, te conduc eu.

Bibliotecara nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Ce era ciudat la aspectul ei erau ochii de o nuanță de galben ce bătea spre portocaliu și trăsăturile

mult prea ascuțite ale feței. Nu purta nicio bijuterie, cu excepția unui lănțisor a cărui formă era destul de incertă. În rest, arăta normal. Avea părul negru și era aproape la fel de înaltă ca Mihai.

— Și de ce umblai singur prin bibliotecă? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre sala de clasă. Ai fi putut veni la cancelarie.

— Eu...

— Tu ce?

Bibliotecara se întoarse cu fața spre el și îl privi fix în ochi:

— Copile, școala asta are reguli stricte. Nu ai voie să umbli pe coridoare de capul tău, mai ales când nu este nimeni în preajmă. Sper că m-am făcut înțeleasă.

Mihai deschise gura pentru a se apăra, dar o închise la loc, neștiind ce să spună. Nu era genul care să încalce regulile, dar nu-i plăcea nici modul exagerat în care bibliotecara se raporta la disciplină. La urma urmei, el era doar un elev rătăcit, nu un spărgător.

Băiatul intră în clasă, ignorând faptul că pierdu prima oră și pregătindu-se pentru următoarea. Se împrieteni rapid cu noii colegi, mai ales cu Vlad, colegul de bancă, un băiat bine-făcut, tuns scurt, cu ochi negri și destul de misterios, dar deschis la vorbă:

— Ai fost prins cotrobăind în bibliotecă? îl întrebă Vlad la un moment dat.

— Mda.

— Să nu te surprindă comportamentul ei.

Vlad făcu o pauză, apoi întrebă:

— Și ce ți-a zis?

— Nu prea multe. Mi-a ținut o morală și m-a sfătuit să nu mai umblu de capul meu prin școală, spuse Mihai mimând ghilimelele în aer.

— N-o lua în seamă. E nebună.

— Eh, hai, nu cred că o poți numi aşa. N-a fost chiar atât de nașpa.

— Nu... Adică chiar e nebună. De când lucrează în școală, nu prea vorbește cu nimeni, fie că e profesor sau elev. Evită contactul vizual și rareori scoți de la ea vreo vorbă. Stă tot timpul închisă în bibliotecă printre cărți și documente. Probabil că acolo s-a născut, ce știi eu?

Cei doi băieți începură să râdă, apoi Vlad continuă:

— Nu știi cum să-ți spun, dar în biblioteca aia nu se prea intră. Doar când ai neapărată nevoie de ceva ce nu poți găsi pe internet. În rest, e pustiu.

— Am observat.

Fața lui Vlad căpătă o mină serioasă, apoi spuse:

— Pentru binele tău, să nu te mai duci acolo niciodată.

— Acum începi și tu cu atenționările? îl întrebă Mihai ironic.

— Vorbesc serios. Femeia nu e în toate mintile. Se zvonește că ar fi vrăjitoare. Poate te transformă în broască... sau mai rău!

Cei doi începură să râdă din nou. Vrăjitoria era specialitatea lui Mihai. Metaforic vorbind. Niciodată

nu crezuse cu adevărat în paranormal, dar asta nu îl împiedicase să nutrească o pasiune pentru multitudinea de lumi magice și pline de mister pe care le găsea în cărțile sale preferate. Și, de cele mai multe ori, când le citea nostalgia și setea de fantastic își făcea apariția, căci și-ar fi dorit și el să ia parte la numeroasele aventuri.

Restul orelor trecuă rapid. Când ajunse acasă, Mihai constată că părinții săi încă nu se întoreseră de la lucru. Urcă la el în cameră și începu să studieze încuietoarea cărții pe care o luase de la bibliotecă:

— Oare o pot sparge? se întrebă el.

Dar uitându-se tot mai atent, speranța îi pierdea, căci încuietoarea părea mult prea complicată, iar el nu era Kaz Brekker. Încercă să-și imagineze forma cheii care ar fi putut intra într-o astfel de încuietoare. După ce își făcu o imagine completă în cap, Mihai avu un soc. Brusc, își aminti de lănișorul de la gâtul bibliotecarei. Forma aceea bizară și ambiguă....

— Nu e posibil! exclamă el exasperat.

— Ce nu este posibil? întrebă domnul Oprea, care stătea în cadrul ușii.

Mihai acoperi repede cartea cu o pernă, în speranța că tatăl său nu o văzu, apoi îi răspunse:

— Nimic important.

— Stai să ghicesc. A murit vreun personaj important dintr-o carte de-a ta? întrebă tatăl, ca să-l ia puțin peste picior.

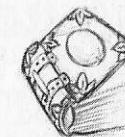
— Nu chiar. Să spunem doar că, în ecuația poveștii, a apărut o necunoscută.

— Atunci încearcă să deslușești mai repede misterul, căci în zece minute este gata cina. Sau preferi să aștepți până mâine, când vei fi mai odihniti?

— Cred că... prefer să aștepț.

Coborâră amândoi în bucătarie și se așezară la masă alături de doamna Oprea care întrebă zâmbind:

— Și cum a fost prima zi de școală?

După cină, urcă în dormitor și îi sună pe cei mai buni prieteni ai săi, Andrei și Clara, cărora le povestii mai întâi despre orașul în care se mutase, despre școală și despre casa cea nouă. În cele din urmă, ajunse la misterioasa carte neagră:

— Nu te oprești din creat teorii ale conspirație, nu-i aşa? îl întrebă Andrei ironic.

— Iar tu nu te mai saturi să mă iezi peste picior.

— Spune-ne cum s-a întâmplat mai exact, îi ceru Clara.

— Doar nu ai de gând să-l asculti..., protestă Andrei.

— Lasă-l să vorbească! îl întrerupse ea tăios.